

læggelser (udover de lovmæssige), foretages efter bekendtgørelsens § 3, stk. 3, ved at der til 20 pct. af årets præmieindtægt lægges 6,60 kr. for hver police, der har været i kraft i hele eller en del af det pågældende år, samt 3,30 kr. for hver i året forsikret helårsarbejder.

Såfremt et selskabs regnskaber – set over nogle år – udviser overskud, kan sikringsstyrelsen indstille til socialministeriet, at dette tilbagebetales forsikringstagerne i form af bonus. Denne tilbagebetalingspligt har ikke været benyttet, fordi forsikringsselskabernes regnskaber – først og fremmest på grund af den kraftige løntalsstigning af lovens ydelser – ikke har udvist overskud gennem en flerårig periode.

Den særlige regel i bekendtgørelsens § 3, stk. 3, om et vist beløb pr. police og pr. helårsarbejder er indsat for at udjævne forskellen i administrationsudgifter mellem selskaber med mange policer og få helårsarbejdere og selskaber med få policer, men til gengæld mange helårsarbejdere.

Den gennemsnitlige procent for administrationsudgifter set i forhold til præmieindtægter er fra 1966 til 1976 dalet fra 24,4 til 21,3.

Herudover har selskaberne haft en ikke uvæsentlig og stærkt stigende indtægt ved, at afkastet af den lovpligtige rentereserve ikke er indgået i regnskaberne.

Ved den bekendtgørelse, der skal udstedes i medfør af lovforslagets § 47, er det derfor hensigten at medinddrage dette udbytte ved, at der som indtægtspost sættes: »Renteafkast af reserven ved begyndelsen af regnskabsåret, jfr. lovens § 50, således som dette er fastlagt ved sikringsstyrelsens cirkulære af . . . . . «.

Modsvarende tænker man sig på udgiftssiden at fastlægge de tilladte administrationsudgifter til 25 pct. af præmien + det omtalte renteafkast. Man finder det ikke nødvendigt at overføre gældende lovs bestemmelse om et vist beløb pr. helårsarbejder og pr. police.

Reglen om tilbagebetaling af evt. overskud forventes bevaret.

Spørgsmål 17:

Skønnes det, at bestemmelsen i lovforslagets § 64, stk. 1, om bøde er tilstrækkelig i alle situationer? – Er der mulighed for at skærpe straffebestemmelsen over for arbejdsgivere?

Svar:

I forslaget § 64 er der foreslået tilvejebragt hjemmel til med bøde at straffe den arbejdsgiver, der undlader at tegne forsikring eller at holde forsikringen i kraft (stk. 1) og den arbejdsgiver, der undlader rettidigt at anmelde en indtruffet arbejdsskade (stk. 2).

Man må her erindre, at har arbejdsgiveren ikke tegnet forsikring eller holdt den i kraft, skal han ifølge forslaget § 43 betale den inddragne præmie til sikringsstyrelsen, ligesom han efter § 44 som hovedregel skal udrede erstatningen, dersom der indtræder en arbejdsskade. Den skadelidte modtager efter samme bestemmelse ydelserne efter loven direkte fra sikringsstyrelsen, der, hvis beløbet ikke inddrives hos arbejdsgiveren, fordele dette på samtlige forsikringsselskaber.

Undlader arbejdsgiveren rettidigt at anmelde en arbejdsskade, kan den skadelidte – eller de efterladte – i henhold til forslaget § 19 inden et år selv anmelde skaden overfor vedkommende forsikringsselskab eller overfor sikringsstyrelsen, og sikringsstyrelsen kan i øvrigt bortse fra årsfristen, når særlige grunde foreligger.

Den tilsvarende strafbestemmelse i ulykkesforsikringsloven (§ 84) – der igennem en årrække har været anvendt i under 10 sager om året – har som det vil ses ingen betydning for at sikre de skadesramtes interesser, men har alene til formål at sikre, at ordningens administrative opbygning opretholdes, og at anmeldelser i henhold til reglerne i forslaget kapitel 3 indgives rettidigt, så ekstraarbejde og forsinkelser undgås.

Det kan også nævnes, at i de sjældne tilfælde, hvor en arbejdsskade ikke anmeldes til sikringsstyrelsen ad de almindelige kanaler – af forsikringsselskabet, arbejdsgiveren eller skadelidte – vil sikringsstyrelsen af sig selv sørge for, at der i fornødent omfang bliver oprettet en sag om erstatning til skadelidte. Dette sker ved at sikringsstyrelsen automatisk fra dagpengeregistreringen modtager oplysninger om dagpengetilfælde, hvor sygefraværet har strakt sig ud over 5 uger, og hvor årsagen til sygefraværet angives at være en arbejdsulykke. Sikringsstyrelsen vil i disse tilfælde rette henvendelse til social- og sundhedsforvaltningen, forsikringsselskabet og evt. til skadelidte selv med henblik på opklaring af, om der er tale om en arbejdsulykke, der kan begrunde krav på erstatning. Det må således antages, at sikringsstyrelsen vil blive